

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/51/2019
Identifikačné číslo spisu:	1517010809
Dátum vydania rozhodnutia:	10.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Štefan Michálik
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1517010809.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Patrika Pribelského, PhD. na neverejnom zasadnutí konanom 10. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Y. V. pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. apríla 2018, sp. zn. 2To/18/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Y. V. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 23. januára 2018, sp. zn. 3T/05/2017, bol obvinený Y. V. uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa mesiaca január 2017 až do dňa 13. júna 2017, v byte na T. ulici XX v A. - W., kde býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou poškodenou D. V., jej spôsoboval psychické utrpenie tak, že pri hádkach, ktoré vyvolával obvinený Y. V., najmä po požití alkoholických nápojov, poškodenej D. V. vulgárne nadával, taktiež v spoločnom byte pľul na poškodenú D. V. a súčasne jej vulgárne nadával, rovnako ju vyhánal z bytu slovami „Ťahaj do piče z tohto bytu", vždy keď chodil okolo nej, tak ju buchol po nohe, aby ju zobudil, vyhrážal sa jej, predovšetkým po požití alkoholických nápojov slovami „Polámem ti nohy" „Nakopem ťa do piče", „Aj tak skapeš, aj tak ťa zničím", opakovane poškodenú D. V. ponižoval sledovaním a kontrolovaním, či sa poškodená D. V. nachádza v práci a kedy z nej odchádza, odopieral jej spánok tým, že na ňu prskal počas spánku vodou, čím týmto správaním a konaním obvinený Y. V. u poškodenej D. V. okrem obavy o svoj život a zdravie dlhodobo vyvolával stres a strach, ponižoval ju, ohrozoval hlavne jej psychické zdravie. Uvedeného konania sa obvinený Y. V. dopustil napriek tomu, že bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/104/2013, dňa 20. novembra 2013, s tým istým dňom právoplatnosti, za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého výkonu bol dňa 13. októbra 2016 podmienene prepustený

uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 34/Pp/123/16.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému uložený podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obvinenému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 2To/18/2018, z 5. apríla 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa mesiaca január 2017 až do dňa 13. júna 2017 s výnimkou dňa 13. februára 2017 o 18.00 hod., ohľadom čoho bol za obdobný čin postihnutý v priestupkovom konaní, v byte na T. ulici XX v A. - W., kde býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou poškodenou D. V., jej spôsoboval psychické utrpenie tak, že pri hádkach, ktoré vyvolával obvinený Y. V., najmä po požití alkoholických nápojov, poškodenej D. V. vulgárne nadával, taktiež v spoločnom byte pľul na poškodenú D. V. a súčasne jej vulgárne nadával, rovnako ju vyhánal z bytu slovami „Ťahaj do piče z tohto bytu“, vždy keď chodil okolo nej, tak ju buchol po nohe, aby ju zobudil, vyhrážal sa jej, predovšetkým po požití alkoholických nápojov slovami „Polámem ti nohy“, „Nakopem ťa do piče“, „Aj tak skapeš, aj tak ťa zničím“, opakovane poškodenú D. V. ponižoval sledovaním a kontrolovaním, či sa poškodená D. V. nachádza v práci a kedy z nej odchádza, odopieral jej spánok tým, že na ňu prskal počas spánku vodou, čím týmto správaním a konaním obvinený Y. V. u poškodenej D. V. okrem obavy o svoj život a zdravie dlhodobo vyvolával stres a strach, ponižoval ju, ohrozoval hlavne jej psychické zdravie, pričom uvedeného konania sa obvinený Y. V. dopustil napriek tomu, že bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1T/104/2013, zo dňa 20. novembra 2013, s tým istým dňom právoplatnosti, za zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. a), d) Trestného zákona a iné na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, z ktorého výkonu bol dňa 13. októbra 2016 podmienene prepustený uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 34/Pp/123/16.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému uložený podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obvinenému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Dňa 17. mája 2019 bolo na prvostupňový súd doručené dovolanie obvineného podané prostredníctvom ustanovenej obhajkyne doplnené podaním z 18. septembra 2019 a smerujúce proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g), h) a písm. i) Tr. por. V písomných dôvodoch dovolania uviedol, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je naplnený tým, že absentuje preukázanie príčinnej súvislosti medzi konaním, ktorého sa mal dopustiť a následkom, ktorý mal byť týmto konaním spôsobený, ďalej tým, že nie sú splnené podmienky preukázania jeho zavinenia (subjektívna stránka trestného činu), čím podľa obvineného neboli naplnené

požiadavky podľa § 15 a nasl. Tr. zák. v spojení s § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. Z dôvodu absencie tohto dôkazu považuje rozhodnutie odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu, za nezákonné a nepodložené relevantnými dôkazmi, čím bolo porušené jeho právo na obhajobu. Dôvodil, že ak ho súd odsúdil za úmyselný trestný čin, pri ktorom nebolo preukázané, že sa ho skutočne dopustil a nezobral do úvahy argumentáciu jeho obhajcu v tomto smere a relevantne sa s nimi nevysporiadal, ide jednoznačne o porušenie jeho práva na obhajobu, ktoré napĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Obvinený sa nestotožnil so zisteným skutkovým stavom a namietal, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že u poškodenej, ktorej boli zistené znaleckým posudkom prejavy charakteristické pre týranú osobu, tieto črty boli následkom jeho správania voči nej po tom, ako bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody alebo či sú dôsledkom jeho správania voči poškodenej z predchádzajúceho obdobia, za ktoré skutky bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V vo veci , sp. zn. 1T/104/2013, z 20. novembra 2013. Podľa názoru obvineného, dôkazom o skutočnosti, že poškodená nebola týraná je aj fakt, že táto ho neustále navštevuje vo výkone trestu odňatia slobody a celá situácia ju mrzí. Spochybnil, že poškodená má následky vyplývajúce z konania, ktorého sa mal dopustiť.

Obvinený je toho názoru, že súd nesprávne posúdil konanie obvineného ako trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ale mal ho posúdiť ako trestný čin opilstva podľa § 363 Tr. zák. [dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.], za ktorý zákon ustanovuje nižší trest odňatia slobody, a preto je podľa názoru obvineného naplnený aj dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Ďalej namietal, že trest, ktorý mu bol uložený, je neprimerane vysoký. Je toho názoru, že súd mohol a mal využiť postup podľa § 39 Tr. zák., keď je úplne zrejmé, že poškodenej fyzicky neublížil. V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený uviedol, že ak mal byť stíhaný pre iný trestný čin, potom neboli dôkazy vykonané zákonným spôsobom, resp. úplne absentujú. Zároveň dal do pozornosti najvyššiemu súdu, že pri trestnom čine opilstva sa pre pokračovanie v trestnom stíhaní vyžaduje súhlas poškodeného, ktorý nebol v konaní zabezpečený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiadal, aby najvyšší súd postupom podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa nevyjadrila poškodená D. V. v súdom stanovenej lehote.

Okresný prokurátor v Bratislava V sa k dovolaniu obvineného vyjadril podaním 3. júla 2019, v ktorom uviedol, že druh a výmera uloženého trestu zodpovedajú závažnosti protiprávneho konania a následku, ktorý obvinený spôsobil. Rozsudok prvostupňového súdu považuje prokurátor v súlade s § 176 ods. 1 písm. a) až e) Tr. por. veľmi podrobne odôvodnený. Argumenty obvineného považuje za nedôvodné. Podľa prokurátora je absolútne irelevantné, či poškodená chodí obvineného navštevovať do výkonu trestu odňatia slobody, naopak jej konanie je „dozvukom“ prežitých udalostí v súvislosti s obvineným. Vzhľadom na tieto skutočnosti je toho názoru, že vina obvineného bola dokazovaním bez akýchkoľvek pochybností pred prvostupňovým súdom jednoznačne preukázaná, pričom toto si s malou úpravou skutkovej vety týkajúcou sa vypustenia dňa 13. februára 2017 o 18.00 hod, ohľadom čoho obvinený bol už za obdobný čin postihnutý v priestupkovom konaní, osvojil aj Krajský súd v Bratislave, keď v súlade s § 322 ods. 3 Tr. por. akceptoval správnosť skutkových zistení a do výroku svojho rozsudku zahrnul aj právnu kvalifikáciu aj výrok o treste a ochrannom opatrení, ktoré uložil v rovnakej výške ako prvostupňový súd. Prokurátor poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa stotožnil. S poukazom na uvedené navrhol dovolanie obvineného ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) a § 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonnej lehote a na

príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. [§ 382 písm. c) Tr. por.].

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., treba zdôrazniť tú skutočnosť, že právo na obhajobu, ktoré sa vzťahuje na celé trestné konanie, vyjadruje požiadavku, aby bola v trestnom konaní zaručená plná ochrana zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, pričom uvedený dovolací dôvod môže byť naplnený len v tom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v tom prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní podaného dovolania na podklade predloženého spisu zistil, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený Y. V. mal v konaní pred súdom možnosť navrhnúť, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinenému bol opatrením sudcu pre prípravné konanie ustanovený obhajca z dôvodov uvedených v § 37 ods. 1 písm. a) Tr. por. (č. 1. 33 vyšetrovacieho spisu), obvinený mal právo požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v

záhone.

Najvyšší súd teda konštatuje, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo, a preto námietku obvineného, že rozhodnutie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu je nezákonné a nepodložené relevantnými dôkazmi, považuje za bezpredmetnú.

Pokiaľ ide o všeobecnú výhradu obvineného spočívajúcu na tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd zdôrazňuje, že, nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, alebo sa obvinený domnieva, že súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere viď i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere najvyšší súd považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zvážiť akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Ak ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., obvinený namietal skutočnosť, že dôkazy neboli vykonané zákonným spôsobom, nakoľko mal byť trestne stíhaný pre iný trestný čin (trestný čin opilstva), pri ktorom sa v zmysle § 211 Tr. por. vyžaduje súhlas poškodeného pre pokračovanie v trestnom stíhaní. Z dokazovania a hodnotenia súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, však vyplýva, že súd vyhodnotil vykonané dôkazy podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov a rozsah dokazovania považoval za dostatočný. Jednotlivé spôsoby konania obvineného vo vzťahu k jeho manželke vyplývajú z výpovede samotnej poškodenej D. V., svedkyne B. V., svedka V. T., zo záverov znaleckého posudku z odboru psychológia RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. a výpovede tohto znalca na hlavnom pojednávaní. Dovolací súd nezistil žiadne pochybenie pri vykonaní týchto dôkazov, výpovede svedkov a poškodenej boli vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, za prítomnosti obvineného i obhajcu, ktorí mali možnosť klásť svedkom otázky a vyjadrovať sa k ich výpovediam, a preto nie je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Vo vzťahu k zistenému skutku, ktorým je dovolací súd viazaný, je možné namietat výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom obvineného, že svojim konaním nemohol naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. Nakoľko súd ustálil, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti druhostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že sa jedná o trestný čin opilstva. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že týraním sa rozumie zlé nakladanie s inou osobou vyznačujúce sa vyšším stupňom hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalosťou, ktoré táto osoba pociťuje ako ťažké príkorie. Je potrebné uviesť, že trvalosť konania páchatel'a je potrebné posudzovať v závislosti od intenzity zlého nakladania. V danom prípade bolo preukázané, že obvinený popísaným spôsobom týral poškodenú D. V. spôsobujúc jej psychické utrpenie bitím, ponižovaním, pohŕdavým zaobchádzaním, odopieraním spánku, vyvolávaním strachu a stresu. Skutočnosť, že poškodená neustále navštevuje obvineného vo výkone trestu odňatia slobody nezbavuje obvineného zavinenia v prejednávacom prípade.

V zmysle tohto dovolacieho dôvodu ďalej obvinený spochybňoval zistený skutkový stav veci, ako aj nepreukázanie subjektívnej stránky. Vzhľadom k námietkam obvineného dovolací súd považoval za potrebné poukázať na stanovisko Tpj 39/2010, podľa ktorého dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. , ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

S poukázaním na uvedené námietky obvineného je potrebné uviesť, že sú neprípustné v dovolacom konaní a ani nezakladajú namietaný dovolací dôvod.

Tak isto nenapĺňa žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pokiaľ obvinený namietal uloženie neprimerane prísneho trestu. Aj v tomto prípade obvinený spochybňuje skutkové zistenia súdov, keď v dovolaní uvádza, že súd mu uložil neprimerane vysoký trest a mal pritom zohľadniť postup podľa § 39 Tr. zák. Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. možno rozhodnutie (úspešne) napadnúť, len ak bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná. Obvinenému bol uložený druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného a tiež aj v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Vo vzťahu k (ne)aplikácii ustanovenia § 39 Tr. zák. súdmi nižšieho stupňa najvyšší súd uvádza, že aj táto problematika bola vyriešená stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Tpj 46/2010, prijatým 14. júna 2010, ktorým bol prijatý zjednocujúci záver, že „(...) dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Tr. zák., v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák., resp. § 40 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod“.

Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho prieskumu nemôže byť námietka neaplikácie ustanovenia § 39 Tr. zák., nakoľko táto nespadá pod žiaden dovolací dôvod, teda ani pod § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. v rámci uloženia nezákonného druhu alebo výmery trestu.

Najvyšší súd s prihliadnutím na uvedené konštatuje, že nie je naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto postupoval podľa § 382 písm. c) Tr. por. a dovolanie obvineného na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.